

ТИЯ, КОИТО СЕ КАРАХА...

Коледното дърво на Йонка тази година бѣше най-голъмо и най-богато украсено отъ всички дървета въ цѣлата махала. Йонкова майка отдавна бѣше му казала: „Щомъ си миренъ и послушенъ, ще ти приготвя за Коледа хубава елха.“

И каквото каза, направи го. Най-първо на Коледното дърво, отгоре на върха, имаше лъскава златна звезда. По-долу висѣше картинката Рождество Христово. Въ срѣдата имаше единъ дѣдо Мразъ, цѣлъ отъ памукъ — само очичките му се виждаха. И най-сетне, прикрепени по тънкитѣ клончета висѣха: котенце, кученце, зайче, теленце и мече — всички направени отъ шоколадъ.

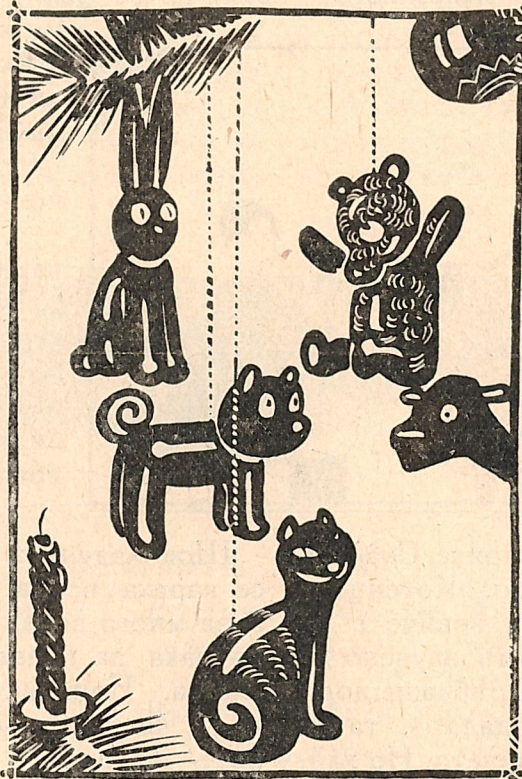
На елхата, освенъ тия мѣнички животинчета, имаше прикрепени много разноцвѣтни свѣщички.

Имаше още накачени разни сребърни орѣхчета и топки, стъклени гжбички и едно кравайче, сжщо като отъ хлѣбъ.

Откакто окичиха елхата, Йонко непрекъснато влизаше и излизаше отъ гостната стая и току питаше:

— Мамо, да запалимъ ли елхата? Мамо, кога ще дойде Бѣдни вечеръ да запалимъ елхата?

Най-сетне дойде Бѣдни вечеръ. Никога Йонко не бѣше се радвалъ толкова много, както тая вечеръ! Всичките свѣщички на елхата бѣха запалени, а полюлять на гостната — угасенъ.

Горе Витлеемската звезда блещѣше като истинска звезда. Шоколаденото котенце като че ли мъркаше. Кученцето сякашъ джавкаше. Зайчето, мечето и теленцето като да благодарѣха,